

Sygn. akt II Ka 29/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SSO Karol Troć SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 r.

sprawy **J. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 21 listopada 2013 r. sygn. akt II K 1173/13

wyrok uchyla i sprawę J. W. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

II Ka 29/14

UZASADNIENIE

J. W. oskarżony był o to, że

I. w dniu 1 lipca 2012 roku w miejscowości S., powiat (...), województwo (...), kierował w ruchu lądowym samochodem m-ki R. (...) o nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Staszowie sygn. akt II K 635/11 z dnia 30 listopada 2011 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, **tj. o czyn z art. 244 kk;**

II. w dniu 27 lipca 2013 roku w miejscowości D., gmina H., powiat (...), województwo (...), będąc uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, kierował samochodem osobowym m-ki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Staszowie sygn. akt II K 635/11 z dnia 30 listopada 2011 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, **tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk.**

Wyrokiem z 21 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego J. W. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z punktu I aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 244 k. k. i za ten czyn na podstawie art. 244 k.k. skazał go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego J. W. uznał za winnego tego, że w dniu 27 lipca 2013 roku w miejscowości D., gmina H., powiat (...), województwo (...), będąc uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Staszowie sygn. akt II K 635/11 z dnia 30 listopada 2011 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 4 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178 a § 4 k.k. skazał go na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. W. karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu J. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na 5 (pięć) lat;

V. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

VI. zwolnił oskarżonego J. W. od uiszczenia opłaty i zwrotu wydatków postępowania, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego J. W. zarzucając:

I. niesłuszne zastosowanie wobec oskarżonego J. W. środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz ustalone na jego podstawie okoliczności sprawy, a w szczególności postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej przemawiają za orzeczeniem wobec J. W. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;

II. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść

orzeczenia, a mianowicie art. 624 § 1 kpk poprzez niezasadne przyjęcie przy wydawaniu rozstrzygnięcia kończącego przedmiotowe postępowanie, iż istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

I. uchylene orzeczenia w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądzenie od oskarżonego J. W. kosztów postępowania w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok podlega uchyleniu i to niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego.

Na taką, a nie inną treść orzeczenia Sądu Odwoławczego decydujący wpływ miały okoliczności, które zaszły już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji. Tak więc w dniu 29 stycznia 2014 r. zapadł wyrok w Sądzie Najwyższym, mocą którego uchylony został wyrok Sądu Rejonowego w Staszowie z dnia 30 listopada 2011 r., sygn. akt II K 635/11, mocą którego J. W. został skazany za popełnienie występku z art. 178 § 1 kk i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, tym samym na chwilę orzekania przez Sąd Okręgowy odnośnie apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku zapadłego w Sądzie Rejonowym nie istniało orzeczenie, które stanowiło podstawę skazania za czyn z pkt I-ego (przestępstwo z art. 244 kk polegające na złamaniu zakazu prowadzenia pojazdów) oraz miało decydujący wpływ na kwalifikację czynu z pkt II-ego, jako występku z art. 178 a § 4 kk. Niezależnie od tych okoliczności stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy dopuścił się innych uchybień, które musiały skutkować wydaniem wyroku o charakterze kasatoryjnym.

Tak więc w żadnym razie nie można podzielić przekonania Sądu I instancji, iż oskarżony J. W. zasługuje na zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W tym względzie zgodzić się należy z zarzutami zawartymi w apelacji prokuratora, iż takiemu orzeczeniu sprzeciwia się dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego postawa, właściwości i warunki osobiste. Jak wynika z danych o karalności J. W. był wielokrotnie karany (karta karna zawiera aż 15 wpisów – k. 165-166), głównie za przestępstwa przeciwko mieniu. Przy czym czynu z pkt I-ego aktu oskarżenia oskarżony miał się dopuścić po upływie niewiele więcej niż miesiąca czasu od wydania nieprawomocnego wyroku, którym orzeczona została wobec niego kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju z 21 maja 2012 r.). Natomiast czyn z pkt II-ego popełniony został po upływie zaledwie kilku miesięcy od skazań, które zapadły wobec oskarżonego w R.. Świadczy to o wyjątkowej demoralizacji oskarżonego i jego rażącym lekceważeniu wszelkich norm, nakazów i zakazów prawnych, dlatego wyciąganie w tej sytuacji pozytywnej prognozy, co do przestrzegania przez oskarżonego w przyszłości porządku prawnego jest całkowicie nieuzasadnione.

Ponadto stwierdzić należy, iż w czasie rozpoznania przedmiotowej sprawy Sąd dopuścił się uchybień o charakterze proceduralnym. I tak w akcie oskarżenia zawarty był wniosek o wezwanie i bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie 2 świadków – M. P. oraz S. S.. Tymczasem w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy (k. 159) nakazano wezwać świadków z pkt 1 i 5, co w efekcie skutkowało wezwaniem M. P. oraz świadka G. W., którego zeznania w akcie oskarżenia wnioskowane były przez prokuratora do ujawnienia w trybie art. 333 § 2 kpk. Na rozprawie w dniu 21 listopada 2013 r. Sąd zeznania świadka S. S., tak jak i inne dowody ujawnił w trybie art. 394 § 1 i 2 kpk, nie podejmując próby wezwania świadka na termin rozprawy pomimo, że taki wniosek zawarty był w akcie oskarżenia. Uchybienie jest to tym bardziej istotne, iż oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego (k. 74-75) kwestionował swoje sprawstwo w zakresie czynu z pkt I-ego, który miał polegać na kierowaniu – wbrew orzeczonemu zakazowi – samochodem należącym właśnie do świadka S. S.. Nie można natomiast ocenić z całkowitą pewnością, jakie stanowisko w zakresie tego czynu prezentował oskarżony na rozprawie, skoro stwierdził on, że „...do popełnienia zarzucanego mi czynu przyznaję się...”, odmawiając w dalszym zakresie wyjaśnień, w sytuacji gdy stawiane mu były dwa zarzuty.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd I instancji w całości przeprowadzi przewód sądowy, uzupełniając go o aktualne dane o karalności oskarżonego, ewentualnie akta Sądu Rejonowego w Staszowie, których dotyczył wyrok Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r. w celu ustalenia, czy w czasie ponownego rozpoznania niniejszej sprawy zapadło już w tym sądzie prawomocne orzeczenie w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 178 a § 1 kk. Rozważy następnie Sąd Rejonowy, jakie konsekwencje w zakresie odpowiedzialności karnej – w zakresie winy (co do czynu z pkt I-ego) oraz odnośnie kwalifikacji prawnej (co do czynu z pkt II-ego) powoduje przywoływany już wyrok Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r. Celowym wydaje się również ustalenie, kiedy oskarżony powziął informację o wyroku zapadłym wobec niego w Sądzie Rejonowym w Staszowie z dnia 30 listopada 2011 r. oraz o treści tego wyroku.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.